

Detta är en utskriftsvänlig version av artikeln.

Gammalt och nytt i Electrohype

Av Britte Montigny 21 DECEMBER 2010 14.16

KONST.

Dags igen för Electrohype, det forum för datoriserad/elektronisk/teknologisk konst som 1999 grundades av eldsjälarna Anna Kindwall och Lars Gustav Midbe. 10 år har gått sedan de arrangerade den första utställningen i Malmö, redan då så förvissade om projektets beständighet att det marknadsfördes som en biennal.

Denna gång är det Ystads Konstmuseum som svarar för värdskapet och visar i allt ca ett dussin verk skapade av tio konstnärer. Ingen svensk men väl en norrman, två sydkoreaner, tre kanadensare, en amerikan, en engelsman, en spanjor och en holländare.

I årets upplaga av Electrohype blandas gammalt och nytt och verken återspeglar en utveckling som från datorteknikens barndom leder fram till dagens avancerade teknologi. Trots att det bara handlar om ett fåtal decennier har utvecklingen varit hisnande, något som Enriques Radigales tagit fasta på i verket "Frieze" (2009).

På en stenfris har han för hand ristat in bokstäverna S P E C T R U M och som förlaga använt exakt det typsnitt som fanns på tangenterna till en dator av märket "Spectrum XZ" från tidigt 80-tal. Verket leder avsiktligt tankarna till antikens friser med deras olika inskriptioner och framstår som ett epitafium över en teknik som redan tillhör det förgångna. Ett förgånget som man också påminns om i David Rokebys "Liquid Language" (1989). I ett par samtida datorer illustreras den då pågående debatten om läsbarhet och om en föreställning om språket som en väv av ständigt gäckande betydelse. Kan det fångas? Enkla satser fryses på bildytan för att sedan bytas ut mot andra.

Det tekniskt komplicerade och avancerade ingår i förutsättningarna för

Electrohype

– sjätte biennalen för elektronisk konst

Ystads Konstmuseum
Till och med 30 januari

Electrohype och årets upplaga är inget undantag. I flera fall ligger tonvikten så till den grad på det intill obegriplighet tekniskt komplicerade att den konstnärliga upplevelsen går förlorad. Tekniken tycks ha blivit ett självändamål som man betraktar med häpen förundran. Hit hör bland annat Yunchul Kims installation "Epiphora"(2009). Komponerat av ett otal föremål med laboratorieprägel som ska "tjäna den fiktiva vetenskapen på ett patafysiskt plan" leder det osökt associationerna till ett Frankensteins källarrum.

Teknik och humor går hand i hand i Calev Larsens svarta akrylkub "A Tool to Deceive and Slaughter" (2009) som laddad med minidator och internetuppkoppling säljer sig själv på auktion på eBay.

I Nikki Kooles "Procedural Flat v.2.0" (2010) – en högst begriplig, animerad parafra på ett förortshus med invånare från 70-talet – ställs tekniken i socialkritikens tjänst. Betonggrå tristess, identiska våningar, människor som myror. Via datorprogrammeringar har Koole följt dem under ett dygn präglat av intighet.

I tre av utställningens verk råder en välavvägd och tilltalande balans mellan teknik och estetik. I "Lost Calls of Cloud Mountain Whirligigs" (2010) har Vicky Islay och Paul Smith (= konstnärssduon "Boredomresearch") skapat en poetisk, virtuell värld som "befolkas" av "Whirligigs" - en slags av paradisfåglar inspirerade, kortlivade livsformer. Rent meditativa kvaliteter möter i Diane Landrys närmast geniala "Mandalas"(2002) - fixeringsbilder som hon skapat av tvättkorgar och tomma mineralvattenflaskor av plast. Monterade på rörliga stativ kastar de hypnotiserande skuggmönster i form av blommor eller gammaldags tårtpapper på väggarna.

Även Sion Jeongs installation "Karat" (2010) inbjuder till tystnad och kontemplation. Nio glasdroppar av skiftande storlek hänger ner från taket i ett mörklagt rum. I varje droppe föds, växer och förändras kristaller samtidigt som de alstrar ljud och ljus som reminiscenser från det artificiellt universum där Jeong mutar in sitt konstnärskap. Det är oerhört vackert och vittnar (liksom utställningen i övrigt) om teknologins höga potential som ett framtidens konstnärliga medium.

